

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

나노마신

6

나노
마신
6
신

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
บทที่ ๖
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

'หุบเขากระป๋องมรณะ' พังแค่ชื่อก็ไม่น่าอภินิรมย์แล้ว มีหน้าซ้ำพอกใกล้ถึงทางเข้าก็ยังมีข่าวหนาหูว่าผู้ที่เข้าไปล้วนหายสาบสูญ ทว่าผู้ที่คิดจะตามหาหมอเทวดาอย่างไรก็ต้องมุ่งหน้าเข้าไป ไม่เว้นแม้แต่ซอนยออุณ เพราะนอกจากหมอเทวดาแล้วซอนยออุณยังต้องการออกตามหาคนของเขาที่หายตัวไปในหุบเขาแห่งนั้น แต่สิ่งใดกันที่ทำให้คณะเดินทางของแพ็กก็ซังมียอดฝีมือระดับแปรรสภาพขั้นสูงสุดอย่างยอนมูฮวาเสียท่าจนขาดการติดต่อไป แล้วเพราะเหตุใดที่แห่งนี้ถึงถูกขนานนามว่าหุบเขากระป๋องมรณะ ความลับและเรื่องราวสุดระทึกมากมายรออยู่ในการเดินทางครั้งนี้แล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

'ฮันจูวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้
ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน'
ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน
ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยัง
พัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรรสภาพขั้นกลาง/

ระดับแปรรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกล้ำ

แบ่งเป็น ระดับลึกล้ำขั้นต้น/ระดับลึกล้ำขั้นกลาง/

ระดับลึกล้ำขั้นสูง/ระดับลึกล้ำขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

คนตายพูดไม่ได้

บทที่ 51

หุบเขากระบี่มรณะ สุสานของหมู่มวลกระบี่ (1)

ในป่าที่หมอกหนาจัดจนบดบังทัศนวิสัยเช่นนี้แม้ฝนจะหยุดตกแล้ว แต่ความชื้นก็ยังปกคลุมไปทั่วพงไม้และทำให้พื้นดินเปียกชุ่ม ป่าที่บึงแห่งนี้ จึงไม่ค่อยมีผู้คนเข้าออกสักเท่าไร เพราะการเดินทางผ่านไปไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ฉับ! ฉับ!

"ไม่รู้ว่ามีมาถูกทางหรือไม่นะขอรับ"

ฮอบงพูดพึมพำขณะเดินนำหน้าและใช้กระบี่ฟันพุ่มไม้ที่ขวางทาง หลังเดินผ่านป่าไผ่เก่าซึ่งเขียนว่าหุบเขากระบี่มรณะ พวกเขาเดินทางอยู่ในป่า อย่างไรก็ตาม ป่าแห่งนี้ที่บึงมากเสียจนไม่อาจนำม้าเข้ามาได้ พวกเขา จึงต้องผูกมันไว้ด้านนอก

เหมือนงมเข็มในมหาสมุทรไม่มีผิด

การตามหากองกำลังพิเศษที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในป่า อันกว้างใหญ่ไพศาลและมีหมอกหนาจัดอย่างหุบเขากระบี่มรณะนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

แม้จะใช้ปรางค์สามัคคีอยู่ตลอดเวลาเพื่อจับสัญญาณชีพคน แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่พบเจออะไร

[การทำแผนที่คืบหน้าไปประมาณห้าเปอร์เซ็นต์แล้ว]

เสียงนาโนดังขึ้นในหัวของซอนยอฮุน ตอนนี้เขากำลังอยู่ใน
โหมดความจริงเสมือน จึงมีภาพเล็กๆ ปรากฏขึ้นมาในสายตา มันเป็น
รูปแผนที่ที่นาโนสร้างขึ้นมาจากการบันทึกเส้นทางตลอดที่ผ่านมา
จนถึงตอนนี้

"ไม่ใช่ 'ไปทางซ้าย'"

"ขอรับ นายท่าน"

ฮอบงเปลี่ยนเส้นทางไปตามที่ซอนยอฮุนสั่ง อย่างน้อยตอนนี้พวกเขา
ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะเดินซ้ำทางเดิม เพราะนาโนกำลังสร้างแผนที่ให้อยู่
หากทุกคนรู้ว่ามินาโนที่มีความสามารถเช่นนี้ ทุกคนคงอยากได้มันไป
ครอบครองเป็นแน่ แต่ประเด็นก็คือการค้นหาดังวิธีนี้ต้องใช้เวลา
นานประมาณหนึ่งกว่าจะเจอคนที่สูญหายและรู้ว่าหมอบทเวดาอยู่ที่ใด

หลังจากเดินอยู่ในป่ามาประมาณหนึ่งชั่วโมง

เหมือนได้ยินเสียงอะไรดังสะท้อนตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

บางพื้นที่ของป่าเหมือนมีเสียงสะท้อนดังหึ่งๆ วนเวียนอยู่ในหู
ทั้งซอนยอฮุนและผู้อาวุโสสี่ยางดันฮวาต่างขมวดคิ้วและมองไปทางเดียวกัน

"ได้ยินหรือไม่ขอรับ"

ซอนยอฮุนพยักหน้าตอบคำถามของยางดันฮวา ส่วนมนุญกับฮอบง
ได้แต่เอียงคอสงสัยเพราะไม่เข้าใจว่าพวกเขาคุยอะไรกันอยู่ ที่ทั้งคู่ไม่ได้ยิน
เสียงนั้นก็เพราะวรยุทธ์ยังไม่ถึงขั้นหยั่งรู้ถึงเสียงนั้นได้ หากใช้ปัญหารื่อง
ปรานสัมผัสแต่อย่างใด

"เหมือนจะมีอะไรบางอย่าง 'ไปทางนั้นกันเถอะ'"

"ขอรับ!"

ทันทีที่ยางดันฮวาตอบรับ ฮอบงก็ถามอย่างสงสัย

"ปะ...ไปที่ใดหรือขอรับ"

เพราะเขาไม่รู้ว่าทั้งคู่กำลังพูดถึงอะไร
ยางตันฮวาจึงตอบกลับพร้อมรอยยิ้ม
"นักเรียนฮอ ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือจากทิศทางที่กำลังมองอยู่
ตอนนี้"

"อะ...ขอรับ!"

ฉับ! ฉับ! ฉับ!

หลังจากที่ยางตันฮวาริบายว่าต้องไปทางใด ฮอบงก็เริ่มฟันพุ่มไม้
พร้อมเดินแหวกไปทันที คนที่เหลือที่เดินตามหลังก็เริ่มเร่งฝีเท้าขึ้นเล็กน้อย
ยิ่งเดินไปทางต้นเสียง มันก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ
หวิ้งๆ!

มัน...คือพลับพรานอันแหลมคม

ปราณอันแหลมคมหลังไหลมาจากทิศทางนั้น คล้ายบางอย่างกำลัง
ปล่อยปราณออกมา ซึ่งมีแต่ยอดฝีมือระดับสูงๆ เท่านั้นถึงจะสัมผัสมันได้
ดูเหมือนว่าหากเดินเข้าไปอีกหน่อยก็จะเข้าไปใกล้ต้นกำเนิดของมันแล้ว

และตอนนั้นเอง

กลิ่นอะไรนะ

กลิ่นคาวเลือดจากที่ไหนสักแห่งไชยมาเตะจมูก ซึ่งความชื้นของ
พุ่มไม้ทำให้กลิ่นนั้นแรงยิ่งขึ้น คณะของซอนยอฮุนจึงพากันโน้มหน้า
เมื่อได้กลิ่นนั้น

"นายท่าน ข้าได้กลิ่นเลือดขอรับ"

ดูเหมือนกลิ่นจะลอยมาจากที่ไม่ไกลนัก ด้วยความสงสัยพวกเขา
จึงรีบใช้ชีวิตตัวเองไปยังทางที่มีกลิ่นเลือดคลอคลุ้ง หลังจากมุ่งไปทาง
ทิศตะวันออกเพียงไม่นาน พวกเขาก็พบรอยดาบมากมายปรากฏอยู่บน
สุ่มพุ่มพุ่มไม้

"อีก!"

มุนคยุมุ่นคิ้วและหันหน้าหนีโดยไม่รู้ตัว คราบเลือดเปรอะเปื้อนอยู่บริเวณสุมทุมพุ่มไม้เต็มไปหมด และสิ่งที่น่าสยดสยองที่สุดก็คือซากศพที่ถูกตัดครึ่งจนอวัยวะภายในทะลักออกมาจากร่าง ดูแล้วช่างน่าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก

ทว่าไม่ได้มีเพียงศพเดียว

เศษซากชิ้นส่วนจากสองร่างกระจายไปทั่ว ดูจากรอยดาบที่หลงเหลืออยู่ที่นี่ก็คล้ายว่าจะเกิดการต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดขึ้น

"คนพวกนี้..."

ซอนยออุนหรือตาลงันที่เมื่อเห็นใบหน้าศพ พวกเขาคือกลุ่มคนที่เร่งเข้าหุบเขากระป๋มรณะเพื่อไล่ล่าผู้เฒ่าจอมวายร้ายที่สังหารหัวหน้าของพวกเขาเมื่อคืนนี้

หรือพวกเขาได้เผชิญหน้ากับผู้เฒ่าคนนั้น?

ไม่อย่างนั้นคงไม่ถูกพบเป็นศพเช่นนี้ พวกเขาเป็นแค่ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง การเปิดฉากต่อสู้กับผู้เฒ่าจึงไม่ต่างจากการฆ่าตัวตาย แต่ไม่มีเหตุผลที่คณะของซอนยออุนจะต้องใส่ใจเรื่องนี้

"เหมือนจะเป็นพวกเมือวานนะขอรับนายท่าน"

ฮอบงพิจารณาใบหน้าของศพอย่างตั้งอกตั้งใจจนจำได้ว่าพวกเขาคือใคร จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วแตะศพหลายครั้งแล้วพูดว่า

"น่าจะเพิ่งตายได้ไม่นานขอรับ"

ช่วงที่คนเหล่านี้ออกไปไล่ล่าผู้เฒ่าฝนยังกระหน่ำลงมาอย่างหนัก หากถูกฝนไปเรื่อยๆ ศพก็คงจะถูกชะล้างเลือดไปหมด แต่นี่เห็นได้ชัดว่ายังมีรอยเลือดอยู่ที่พื้น

นาโน ช่วยวิเคราะห์หน่อย

ซอนยออุนใช้นิ้วแตะเลือดและผิวของศพพร้อมสั่งการนาโน เขารู้สึกเสียวแปลบในหัวและมีแสงสีขาวปรากฏขึ้นที่ปลายนิ้ว จากนั้น

การวิเคราะห์ศพก็เริ่มต้น และไม่นานนักเสียงนาโนก็ดังขึ้น

[จากการตรวจสอบสภาพการแข็งตัวของเลือดและการเกร็งของกล้ามเนื้อ คาดว่าเสียชีวิตมาแล้วประมาณหนึ่งชั่วโมง]

ยังไม่นานมาก แต่ก็เพียงพอให้คนร้ายหนีไปไกลแล้ว และตอนนั้น
ซอนยออุณเองก็ค้นพบความจริงอีกหนึ่งอย่าง

ว่าแต่...อีกคนไปไหน

ซอนยออุณจำได้ว่าคณะของคนเหล่านี้มีกันสามคน หากรวมกับ
ชายที่ตายไปแล้วก็จะมีทั้งหมดสี่คน เขาหันไปมองรอบๆ อย่างสงสัย แต่
ก็ไม่พบศพของอีกคนอยู่แถวนี้เลย

ไม่มีทางที่จะหนีรอดไปได้

ตอนนี้พวกเขาพบศพเพียงสามคน ส่วนอีกคนอย่างไรก็ไม่มีทาง
รอดพ้นเงื้อมมือของผู้เฒ่าไปได้อย่างแน่นอน แต่ไม่เข้าใจว่าเหตุใด
ถึงไม่พบศพ ขณะซอนยออุณกำลังสงสัยอยู่นั้น ยางดันฮวาที่อยู่อีกด้าน
ก็ยกมือเรียก

"นายท่าน!"

เมื่อซอนยออุณเดินไปหายางดันฮวาก็พบรอยเท้ามากมายอยู่บน
พื้นโคลนที่เปียกแฉะตรงนั้น บ่งบอกว่าเป็นรอยเท้าของสองคนไม่ใช่
คนเดียว โชคดีที่มีรอยเท้าหลงเหลืออยู่บนพื้นเนื่องจากน้ำฝนยังไม่แห้ง

คงลบร่องรอยไม่ทัน

หากเป็นพื้นทรายหรือพื้นดินธรรมดา แค่ออกแรงนิดหน่อยก็ลบ
ร่องรอยได้แล้ว แต่สำหรับพื้นโคลนไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะลบร่องรอยให้หายไป
ทว่าทิศทางการรอยเท้าของสองคนมุ่งไปนั้น...

"จุดเดียวกับที่ได้ยินเสียงสะท้อนเลยขอรับ"

หวี่งๆ!

รอยเท้ากำลังมุ่งหน้าไปยังจุดที่มีปราณอันแหลมคมแผ่ออกมา

แปลว่าพวกเขาอาจได้พบผู้เฒ่าที่น่าจะเป็นคนร้ายบริเวณจุดที่มีเสียงดัง
ออกมาก็ได้ แต่ซอนยอฮุนไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดผู้เฒ่าคนนั้นถึงไวชีวิต
เพียงคนเดียว

"ตามรอยพวกนี้ไปกันเถอะ"

"รับทราบขอรับ"

ซอนยอฮุนและคณะเดินตามรอยเท้าไปเรื่อยๆ แม้คราวนี้ฮอบง
จะไม่ได้ใช้กระบี่ถ่างฟุ่มไม้แต่ก็ไม่ได้เดินยากอะไรเพราะทางข้างหน้า
ถูกถางเอาไว้แล้ว

หลังเดินไปประมาณครึ่งเคียวก็เห็นจุดสิ้นสุดของป่า

"ฮ่า!"

สีหน้าของฮอบงพลันสดใสขึ้น เพราะการเดินอยู่ในป่าดิบชื้นมานาน
ทำให้เขารู้สึกอึดอัดมาก หากหมอกลงไม่หนามากก็คงพอจะมองเห็น
อะไรไกลๆ ได้ แต่ดูเหมือนว่าตอนนี้พวกเขาต้องออกจากป่าให้ได้เสียก่อน
ถึงจะรู้ว่ามียะไรอยู่บริเวณนั้น

ไม่มีโคลนบนพื้นแล้ว

เมื่อใกล้จะพ้นแนวป่าพื้นโคลนก็เปลี่ยนเป็นหิน จึงไม่เห็นรอยเท้า
นำหน้าอยู่อีก

พื้นที่ที่ออกมาจากปากถ้ำพบพื้นที่โล่งกว้าง แม้ยังคงมีหมอกหนาทึบ
อยู่รอบทิศ แต่ก็ไม่มีทางที่จะไม่เห็นผาหินอันใหญ่โตมโหฬารตั้งตระหง่าน
อยู่ตรงหน้า

"ว้าว! ภูเขาří ดูเหมือนจะเป็นภูผาหินนะ"

มุนคยอมองจากล่างขึ้นบน ผาหินที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาคือยอดเขา
สูงใหญ่ ซึ่งต้องเรียกว่าภูผาหินถึงจะถูกเพราะมีแต่หิน ไม่มีดินเลย มัน
สูงชันมากจนแทบจะตั้งฉากกับพื้นและไม่มีพื้นที่ที่พอจะยืนได้เลย
ต่อให้เป็นจอมยุทธ์ที่เชี่ยวชาญตัวเบาก็คงเป็นเรื่องยากหากจะปีนขึ้นไป

โดยไม่มีเครื่องมือในการปีนเขา

"มีที่เช่นนี้ซ่อนอยู่ด้วยหรือเนี่ย"

พวกเขาารู้สึกแปลกใจจึงเดินไปข้างหน้าเพื่อจะดูให้ใกล้กว่านี้ ฮอบงที่อยู่หน้าสุดวิ่งพรวดออกไป แต่จู่ๆ ก็ชะงักและตกใจสุดขีด

"เฮ้ย!"

หากเขาวิ่งโดยมองแต่ภูผาหินเบื้องหน้าก็คงจะเกิดเรื่องใหญ่แน่ เพราะภูผาหินนั้นไม่ได้เชื่อมติดกับพื้นดิน แต่มีเหวคั่นกลางอยู่

"นะ...นายท่าน เหวขอรับ อย่าเข้ามาใกล้ขอรับ"

ฮอบงพูดพร้อมทำสีหน้ากังวล ระยะห่างระหว่างแผ่นดินที่เขายืนอยู่ กับภูผาหินอยู่ไกลกันพอสมควร แต่สิ่งที่น่าตกใจกว่านั้นก็คือเหวนี้นี้ลึกมาก จนมองไม่เห็นก้นเลย

ฟิ้ว!

เสียงลมพัดดังขึ้นมาจากเหวลึก

"โห! ละ...ลึกมากจริงๆ ขอรับนายท่าน"

มุนคยูค้อยๆ มองลงไปข้างล่างก่อนจะรู้สึกหวาดเสียวจนต้องรีบยกหน้าขึ้นมา นอกจากหมอกหนาที่บดแล้ว เหวนี้ก็ลึกมากจนมองเห็นข้างล่างเป็นสีดำสนิท จึงไม่อาจประเมินความสูงของมันได้ ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือจอมยุทธ์ หากตกลงไปก็น่าจะตายอย่างแน่นอน

หวี่งๆ!

เมื่อเสียงสะท้อนดังขึ้นอีกครั้ง ฮอนยออุนก็นั่งมองตามไปเพราะคราวนี้เขาได้ยินทั้งเสียงและสัมผัสถึงปรมาณอันแหลมคมได้อย่างชัดเจน ก่อนจะเผลออุทานออกมา

"อะไรกัน..."

"ปะ...เป็นไปไม่ได้..."

ผู้อาวุธโสสี่ยางต้นสวาก็ไม่อาจซ่อนความตกใจเอาไว้ได้เช่นกัน

หลังมองไปยังตรงนั้นโดยไม่ได้ตั้งใจ ตอนออกมาจากป่าหนาทึบ พวกเขา
มองไม่ค่อยเห็นอะไรเนื่องจากม่านหมอกบดบังสายตา แต่พอเข้ามา
ใกล้ก็จินตนาการเห็นสิ่งนั้นปรากฏอยู่บนภูผาหิน

'กระปี่'

ไม่น่าเชื่อว่าบนภูผาหินจะมีตัวอักษรคำว่า 'กระปี่' ขนาดใหญ่
สลักเอาไว้

"เห็นอะไรกันหรือ...หา!?"

"นะ...นี่มัน..."

เมื่อเห็นทั้งสองคนตกใจ ฮอบบกับมูนคยูก็สงสัยว่าพวกเขา
มองอะไรกันจึงหันไปดูตรงนั้น แล้วทั้งสองก็ถึงกับอึ้ง

น่าทึ่งมาก!

เมื่อเห็นตัวอักษรคำว่ากระปี่ สิ่งแรกที่แวบเข้ามาในหัวคือปราดน
คำว่ากระปี่ที่ถูกสลักอยู่บนภูผาหินที่อยู่ห่างออกไปนั้นไม่ได้เกิดจาก
มีดแกะสลักอย่างแน่นอน

กระปี่? มันถูกสลักด้วยปราดนกระปี่แน่ๆ

ดูเหมือนอักษรนี้จะถูกสลักด้วยปราดน 'ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่ามัน
ถูกสลักไว้ตั้งแต่เมื่อไร แต่ก็สัมผัสได้ถึงปราดนอันคมกริบและเจตจำนงกระปี่
ที่แผ่ออกมาจากตัวอักษรนั้น มันเกือบจะอยู่ในระดับเดียวกับตอนที่เห็น
รอยกระปี่ของมารสวรรค์ที่ถูกสลักอยู่ในถ้ำผืนนิคมาร

ใครกันที่เป็นคนสลักมัน

เจตจำนงกระปี่ที่แผ่ออกมาจากตัวอักษรนั้นสัมผัสได้ถึงความโอหัง
และเด็ดเดี่ยวของคนที่มีมองทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกต่ำต้อยกว่าตน รวากับ
จะยกตนเป็นหนึ่งในได้หล้าผ่านการสลักตัวอักษรนี้ด้วยปราดนกระปี่

แค่นี้ก็ทำให้คนฝึกกระบี่ยอมจำนนได้ภายในชั่วพริบตา

"เอ่อ..."

แม้แต่ฮอบงที่รู้เรื่องกระบี่น้อยกว่าคนอื่นยังเหงื่อแตกพลั๊กและ
ไม่อาจจะสายตาจากตัวอักษรนี้ได้

สลักรวดเดียวแบบไม่หยุดพักแน่นอน ทำได้อย่างไรกัน

แม้จะรู้ว่าอักษรนี้ถูกสลักด้วยปราณ แต่ก็ไม่ว่าคนสลักลงมือสลัก
อักษรใหญ่โตรวดเดียวอย่างไม่หยุดพักได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นมันยังอยู่
ห่างไกลออกไปโดยมีเหวกันขวาง และดูเหมือนเขาจะเคยเห็นลายมือนี้
จากที่ไหนสักแห่ง

ลายมือคู้่นๆ...

"นายท่าน ดูนั่นสิขอรับ"

เสียงตะโกนของมุนคยูทำให้ซอนยอฮุนมองไปบริเวณที่นางซึนวั
ได้ตัวอักษรคำว่ากระบี่มีบางอย่างปักอยู่เต็มไปหมด จนดูไม่ต่างจากเม่น
มันคือกระบี่นั่นเอง

"กระบี่?"

กระบี่มากมายปักอยู่ใต้ตัวอักษรนั้น ลองนับดูคร่าวๆ น่าจะ
เกินร้อยเล่ม อีกทั้งยังมีหลากหลายแบบหลากหลายชนิด ไล่ตั้งแต่
กระบี่ยาวไปจนถึงกระบี่ลำค้ำ ส่วนใหญ่ขึ้นสนิมราวกับปักอยู่ตรงนี้นานาน
เพราะเหตุใดถึงมีกระบี่มากมายขนาดนี้...ใครมาทิ้งไว้

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยหากจอมยุทธ์จะละทิ้งอาวุธประจำตัวที่เปรียบเสมือน
ส่วนหนึ่งของร่างกายตัวเอง ราวกับว่าคนผู้นั้นยอมแพ้ในหนทางกระบี่
แสดงว่าต้องมีคนมากมายยอมจำนนให้ตัวอักษรคำว่ากระบี่นั้น

หลังมองอยู่สักพักซอนยอฮุนก็เข้าใจ

เดี๋ยวนะ! นำกระบี่มาทิ้งไว้ที่ผา...หรือที่นี่...

บทที่ 51

หุบเขากระบี่มรณะ สุสานของหมู่มวลกระบี่ (2)

"หุบเขากระบี่มรณะ! นายท่าน ดูเหมือนที่นี่จะเป็นหุบเขากระบี่มรณะนะขอรับ!"

ซอนยออุณพัยกหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของมุนคยู ที่นี่คือหุบเขากระบี่มรณะนั่นเอง เพราะมีกระบี่จำนวนมากถูกทิ้งไว้ ผู้คนจึงเรียกขานที่นี่ว่าหุบเขากระบี่มรณะ

ที่นี่ไม่ต่างอะไรจากสุสานกระบี่

หวิ้งๆ!

เมื่อกระบี่ที่ปักอยู่บนภูผาหินสั่นแม้เพียงเล็กน้อยก็จะได้ยินเสียงสะท้อนแบบเดิม

"อ้อ!"

ในที่สุดซอนยออุณก็รู้ที่มาของเสียง ปราณอันแหลมคมซึ่งแผ่มาจากตัวอักษรคำว่ากระบี่นั้นได้ทำให้กระบี่มากมายบนภูผาหินสั่นจนเกิดเสียงขึ้นมา

เป็นผลจากปราณที่แผ่ออกมาจากรอยสลักอักษรคำว่ากระบี่บนผาหินอย่างนั้นหรือ...

ในฐานะคนฝึกกระบี่ นี่ถือเป็นเรื่องน่าประหลาด มองผ่านๆ มันก็เป็นแค่ตัวอักษรธรรมดาที่ถูกสลักบนผาหินมานานแล้ว แต่การที่ยังมีปราณอันคมกริบเหลืออยู่ในรอยกระบี่นั้น แม้แต่ซอนยออุณที่อยู่ในระดับแปรสภาพขั้นสูงสุดก็ไม่ว่าทำได้

แม้แต่ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุดก็ยังห่างไกลหากจะทำเช่นนี้

ในฐานะมือกระบี่ซอนยออุณจึงพินิจพิจารณาอยู่พักใหญ่ แต่ระหว่างนั้นยางดันฮวาก็พบความผิดปกติบางอย่างจึงรีบส่งเสียงวายุไปอย่างตกใจ

[ท่านประมุข!...ท่านประมุข!]

!?

[เหมือนมีสัญญาณชีพอยู่แถวนี้ขอรับ]

มีคนอยู่หรือ

ทันทีที่หยุดจดจ่อกับอักษรคำว่ากระบี่แล้วแผ่ปราณสัมผัสออกไป ซอนยออุณก็รู้สึกถึงสัญญาณชีพของคนอยู่บริเวณใกล้ๆ แต่จุดนั้นอยู่ใกล้กับผิงผาหิน

เหตุใดถึงรู้สึกได้จากผิงทางผาหินล่ะ

[นักรบขอ!]

"ชะ...ขอรับ!"

[เบาๆ ลี!]

ยางดันฮวาเอ่ยเตือนฮอบงที่กำลังมองรอยสลักคำว่ากระบี่อย่างเหม่อลอย สายตาฮอบงล่องแล่งไปมาเหมือนคนไร้สติราวกับยังคงมีอาการตื่นตระหนกอยู่

[ตั้งสติแล้วตามมาเจียบๆ]

[ชะ...ขอรับ!]

ซอนยออุณกับคณะที่นำโดยยางดันฮวาปิดสัญญาณชีพของตัวเอง

และเคลื่อนตัวให้เร็วที่สุด เมื่อเคลื่อนตัวไปทางขวาของรอยสลักอักษร คำว่ากระบี่อีกชนิด พวกเขาก็พบเรื่องที่น่าตกใจอีกอย่างบนผาหิน

ฮะ! นี่มัน!?

มีถ้ำประมาณยี่สิบแห่งอยู่บนผาหิน พวกเขาไม่เคยคิดว่าจะมีถ้ำมากมายเช่นนี้ซ่อนอยู่ในหุบเขากระบี่มรณะ ซอนยออุณคิดขึ้นได้ทันทีเมื่อเห็นถ้ำเหล่านั้น

เอ๊ะ! หรือหมีเทวดาจะอยู่ในนั้น

ตอนเข้ามาในหุบเขาแห่งนี้แรกๆ เขาเองก็แอบหวั่นใจอยู่บ้างเพราะไม่พบร่องรอยใดๆ ของคนเลย แต่พอได้เห็นถ้ำมากมายบนผาหินก็คิดว่า อาจจะมีทางได้พบหมีเทวดาจริงๆ

[ถ้ำเยอะมากเจ้าค่ะ]

ซอนยออุณขยายปราณสัมผัสออกไปอีกหลังได้ยินเสียงวายุของ มุนคยู การมีถ้ำมากมายถึงเพียงนี้แสดงว่ามีโอกาสมากที่ส่วนใหญ่มจะเป็น กับดัก แต่โชคดีที่มีสัญญาณชีพนั่นช่วยบอกตำแหน่งให้พวกเขา

[ตรงนั้น!]

เมื่อซอนยออุณเข้าไปที่ถ้ำแห่งหนึ่ง ผู้อาวุโสสี่ยางดันฮวาก็พยักหน้ารับ เพราะตนก็รู้สึกถึงสัญญาณชีพจากตรงนั้นเช่นกัน

แต่มีปัญหาอยู่อย่างหนึ่ง

ไกลเกินไป...

หากจะเข้าไปในถ้ำบนผาหินก็ต้องกระโดดข้ามเหวลึกนี้ไปให้ได้ใน ครั้งเดียว

ระยะห่างน่าจะประมาณสิบจั้ง*

แม้จะมีวิชาตัวเบาสูงส่งเพียงใด แต่การกระโดดข้ามในระยะห่างขนาดนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายตาย พวกเขาคงจะต้องกระโดดลอยตัว

* จั้ง หน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 จั้งเทียบความยาวประมาณ 10 ฟุต หรือประมาณ 3.3 เมตร

กลางอากาศไปแบบรวดเร็ว ซึ่งระยะนี้ใกล้เคียงกว่าที่ยอดฝีมือระดับสูง
ชั้นปลายอย่างฮอบงจะข้ามไปได้

มุนคยูจะข้ามได้ไหมนะ

แม้มุนคยูจะเป็นยอดฝีมือระดับเลิศล้ำชั้นปลายแล้ว แต่ซอนยอกุน
ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะหากผิดพลาดแม้เพียงครั้งเดียวก็ยอมตกลงไปใน
เหวลึกอย่างแน่นอน

เอือก!

ฮอบงมองลงไปในเหวลึกด้วยสายตาเคร่งเครียดพร้อมกลิ่นน้ำลาย
ระหว่างนั้นซอนยอกุนก็พูดเบาๆ

"ท่านยางดันฮวา ท่านทอดฮอบงแล้วกระโดดข้ามไปฝั่งนั้นได้หรือไม่
ขอรับ"

ยางดันฮวาคຸ່ນคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้ารับ ยอดฝีมือ
ระดับแปดดาวพออย่างเขามีพลังสูงส่งมากจึงไม่น่าจะเป็นปัญหาหากจะ
กระโดดข้ามไปในระยะสิบจั้ง

"มุนคยูเล่า ไหวหรือไม่"

ขณะที่มุนคยูใช้สายตากะประมาณระยะห่างของผาหินและกำลัง
จะตอบคำถามของซอนยอกุน

"ถ้าไม่ไหวเดี่ยวข้าทอดเจ้าแล้วพาข้ามไปเอง"

เมื่อได้ยินคำนั้นนางก็หยุดคำที่จะพูดและพยักหน้าอย่างตื่นเต้น
ไม่มีเหตุผลที่นางจะต้องปฏิเสธในเมื่อซอนยอกุนอาสาจะพาข้ามไป

หืม?...จะทอดเลยหรือ

ฮอบงส่ายหน้าเมื่อเห็นนางดูออกพอใจเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อตัดสินใจเช่นนั้นแล้วซอนยอกุนก็โอบกอดมุนคยูทันที

ว้าย!

มุนคยูออกพอใจจนสองแก้มแดงแจ๋ นางประสานสองมือกัน

อย่างเรียบง่าย รุสสิกเหมือนได้รับการปกป้อง

"เอาล่ะ ไปกันเลย จับให้แน่นๆ นะ"

"ขอรับ ฮีๆ"

เมื่อมนุญกอดกลับ ซอนยออุนั้นก็เริ่มวิ่งไปทางเหวทันที
ตึกๆๆ!

เขารวบรวบพลังไปยังจุดหย่งเจวียน เมื่อถีบพื้นร่างของเขาก็ลอย
ขึ้นไปกลางอากาศข้ามเหวลึกซึ่งมีระยะห่างถึงสิบจั้งมายังปากถ้ำ
อย่างปลอดภัย

ฮอบงมองภาพนั้นแล้วยิ้มกว้างเดินไปหาทางด้านขวา

"รบกวนด้วยนะขอรับ"

แต่ทางด้านขวากลับทำหน้าบูดตันที่หลังได้ยินประโยคนั้น เขา
เหยียดแขนไปข้างหลังแล้วก้มตัวลงเล็กน้อยเพื่อให้ฮอบงชี้หลัง

"ไม่ได้กอดหรือขอรับ"

"ข้าไม่ชอบกอดบุตร ชีหลังนี่ล่ะ"

"ขอรับ..."

คำปฏิเสธอย่างหนักแน่นทำให้ฮอบงรีบขึ้นไปชี้หลังของทางด้านขวา
ที่กำลังยืนย่อตัว เพราะหากไม่รีบมีหวังได้ถูกทิ้งเอาไว้ตรงนี้นั่นแน่ๆ

"เช่นนั้นขออภัยนะขอรับ"

ตึกๆๆ!

"เหวอ!"

ทันทีที่ฮอบงขึ้นชี้หลัง ทางด้านขวาก็ออกวิ่งแล้วกระโดดข้ามเหว
โดยไม่เตือนให้จับแน่นๆ เลยสักคำ เมื่อทะยานมาถึงปากถ้ำ ทางด้านขวาก็
คล้ายมือที่เคยรองกันของฮอบงออกแล้วเอามือเช็ดกางเกงราวกับรังเกียจ
ที่เขายอมทำเช่นนั้นก็เพราะเป็นคำสั่งของซอนยออุณผู้เป็นประมุขพรรค

โอ้ย...เกือบตกลงไปแล้ว

ฮอบงดูจะตกใจมากกว่าอาย อย่างไรก็ตามพอมาถึงถ้ำแล้ว
ยางดันฮวาก็ทำจุกฟุดฟิด

กลืนอะไรกัน

มีกลิ่นเหม็นคล้ายอะไรไหมโยมาจากในถ้ำ ขณะที่ยางดันฮวาคิดว่า
มันแปลกและกำลังจะบอก ขอนยอฮุนก็ก้มลงเอานิ้วไปแตะบางอย่างที่พื้น

นี่คืออะไร

ขอนยอฮุนมองผงสีดำบนนิ้วของตัวเอง พอลองเอามาดมใกล้ๆ
ก็พบว่ามันเหมือนกลิ่นที่กำลังตลบอบอวลอยู่ภายในถ้ำ

นาโน รู้หรือไม่ว่ามันคืออะไร

คำสั่งของขอนยอฮุนทำให้นาโนเริ่มวิเคราะห์ผงสีดำ เมื่อแสงสีขาว
กะพริบที่ปลายนิ้ว เสียงนาโนก็ดังในหัวของขอนยอฮุน

[วิเคราะห์หัสสารเสร็จสิ้น มันคือดินระเบิดที่ประกอบไปด้วย
ดินประสิวเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ กำมะถันสิบเปอร์เซ็นต์ และผงถ่านหิน
สิบห้าเปอร์เซ็นต์]

ดินระเบิด? ผงที่เอาไว้ทำระเบิดนะหรือ

[ถูกต้อง]

ขอนยอฮุนขมวดคิ้วขณะมองผงดินระเบิด เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใด
ผงดินระเบิดถึงมาอยู่ในนี้และส่งกลิ่นฟุ้งกระจายไปทั่วถ้ำ เมื่อเริ่ม
สังหรณ์ใจไม่ดี ขอนยอฮุนก็มองเข้าไปในถ้ำที่มีดสนิท เขาสัมผัสได้ว่า
มีคนอยู่ภายในนั้นอย่างแน่นอน พอเพ่งมองดีๆ ก็เห็นแสงสลัวอยู่ใน
ส่วนลึกของถ้ำ

ต้องการทำอะไรกันแน่

วัตถุประสงค์ของดินระเบิดนั้นชัดเจนอยู่แล้ว แต่หากคนยังอยู่ในนี้
ก็ยังคงชนวนระเบิดไม่ได้

[เอาอย่างไรดีขอรับท่านประมุข]

[รอก่อน]

[ขอรับ!]

ซอนยอฮุนยังไม่แน่ใจ จึงคิดไปดูลาดเลาคนเดียวก่อน เพราะหาก
พรวดพราดเข้าไปกันหมดอาจจะเกิดความสูญเสียได้

นาโน เปิดโหมดกคล้องสองกลางคืน

[เปิดโหมดกคล้องสองกลางคืนให้ดวงตาของผู้ใช้งาน]

เมื่อเสียงนาโนดังขึ้นในหัว รูปร่างตาของเขาก็ขยับ จากนั้นสายตา
ที่มองไม่เห็นอะไรเลยก็สว่างไสว ช่วยให้มองเห็นภายในถ้ำได้อย่างชัดเจน
แต่ดูเหมือนแสงสว่างนั้นจะอยู่ไกลไปหน่อย ต้องเข้าไปใกล้อีกนิดถึงจะเห็น

[รอกอยู่ตรงนี้ก่อนนะ]

ซอนยอฮุนเดินเข้าไปข้างในสิบก้าวและค่อยๆ เห็นเงาร่างนั้น
ใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

นาโน ขยายให้หน่อย

[รับทราบ ทีมอินเป้าหมายที่กำหนด]

เสียงนาโนดังขึ้น เงาคนวางๆ ที่เห็นอยู่ไกลๆ พลันถูกขยายใหญ่ใน
สายตา และเมื่อขยายใหญ่จนเห็นเป็นรูปร่างชัดเจน ดวงตาของซอนยอฮุน
ก็พลันสั่นไหว

ฮะ

สิ่งที่สะดุดตาลหลังขยายภาพก็คือสุตปลายถ้ำ ตรงนั้นมีชายคนหนึ่ง
กำลังนั่งสำสรวลอย่างแรงอยู่บนพื้น ซึ่งนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาเห็น
แสงไฟสลัวรูปไห

คนผู้นั้น...

เขาเป็นพรรคพวกของกลุ่มคนที่ตายอยู่ในป่า ถูกมัดทั้งตัวตั้งแต่แขน
ไปจนถึงขาค้างไว้อย่างที่คล้ายเชือก ใบหน้าเขาซีดเผือดและ
พยายามสำสรวลอย่างแรงซึ่งเป็นส่วนเดียวเท่านั้นที่ขยับได้

คบเพลิง?

สิ่งที่เขากำลังคาบอยู่คือคบเพลิงที่ทำจากกิ่งไม้เล็กๆ เขาพยายาม
ทุกวิถีทางเพื่อดับไฟบนคบเพลิงที่ตนคาบอยู่ ตอนนี้ไฟเกือบจะลามมาถึง
ริมฝีปากของเขาแล้ว แม้ความร้อนจะแผดเผา แต่เขากลับไม่ปล่อยคบเพลิง
ที่คาบอยู่และพยายามดับมันอยู่ตลอด

หรือว่า...

เมื่อชอนยอฮุนมองไปรอบๆ ตัวชายคนนั้นก็พบว่าฝั่งดินระเบิด
จำนวนมหาศาลอย่างเทียบไม่ได้กับที่อยู่ตรงปากถ้ำ ชอนยอฮุนพลัน
ปิดโหมดยกล้องสองกลางคืนและร้องลั่น

"ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้..."

ทันใดนั้นเอง

ตูม!

เปลวเพลิงขนาดใหญ่พุ่งออกมาจากภายในถ้ำราวกับสายฟ้าฟาด
พร้อมเสียงระเบิดดังสนั่นจนแก้วหูแทบแตก

ว๊ิง!

เสียงระเบิดดังมากจนไม่มีใครได้ยินว่าชอนยอฮุนพูดอะไร
หลังจากนั้น แต่ถึงแม้จะไม่ได้ยิน ยางตันฮวา มุนคยู และฮอบงก็คิดเอาไว้
อยู่แล้วว่ามิอะไรไม่ชอบมาพากล พวกเขาจึงหมุนตัวหลบอย่างตกใจ แต่
แรงของระเบิดนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ความร้อนแผ่มาถึงปากถ้ำราวกับ
มังกรพ่นไฟและเข้าปกคลุมร่างของพวกเขาทันที

ตูม!

ภายใต้สถานการณ์วิกฤตซึ่งถ้ำกำลังจะถล่ม แทนที่จะหนีเอาตัวรอด
ในหัวของชอนยอฮุนกลับคิดอยู่เพียงอย่างเดียวคือต้องช่วยมุนคยูกับ
คนอื่นๆ ให้ได้ เขารวบรวมพลังทั้งหมดแล้วซัดฝ่ามือไปทางสามคนนั้น
ทันใดนั้นร่างของทั้งสามคนที่อยู่ตรงปากถ้ำก็ถูกพลังมหาศาลผลักกระเด็น

ออกไปรากับกระสุนปืนใหญ่

ปัง!

"ฮึก!"

"ฮึก!"

ฟิ้ว!

การระเบิดอย่างรุนแรงทำให้ทั้งสามกระเด็นออกไปนอกถ้ำ แล้ว
ลอยไปจนถึงฝั่งตรงข้ามของผาหิน

มะ...ไม่นะ! นายท่าน

ในช่วงเวลาสั้นๆ ขณะลอยอยู่ มุนคยูได้หันไปมองถ้ำแห่งนั้นด้วย
ดวงตาแดงก่ำ

ฟู่!

"ฮึก!"

ซอนยออุณโดนระเบิดเข้าอย่างจังจนถูกไฟคลอกไปทั้งร่าง เขา
กระเด็นออกมานอกถ้ำพร้อมสีหน้าเจ็บปวด จากนั้นก็ตกลงไปในเหว

"ไม่นะ!"

มุนคยูกรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง ร่างของซอนยออุณตกลงไปในเหว
อย่างรวดเร็ว หลังจากปรากฏที่ซอนยออุณใช้ส่งพวกเขาข้ามผาอย่าง
สุดแรงเกิดหมดลง ทั้งสามก็มาถึงหน้าผาฝั่งตรงข้ามกับภูผาหิน และ
รีบหันกลับไปมองทางภูผาหินอย่างตกใจ

"นาย...นายท่าน!"

"ฮึก!!!"

เปลวเพลิงบนร่างของซอนยออุณค่อยๆ เลือนหายไปในเหวลึก
ที่มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด มุนคยูกับฮอบงร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งและพยายาม
จะกระโดดลงเหวไปช่วย แต่โชคดีที่ผู้อาวุโสสี่ยางดันฮวดึงตัวพวกเขา
ไว้ทัน เพราะหากกระโดดลงจากตรงนี้ก็เท่ากับลงไปตายพร้อมกัน

"ปล่อยข้า!...ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้!"

ยางดันฮวาตบหน้ามุนคยูที่กำลังกรีดร้องและน้ำตาไหลพราก
จนตาแดงกำ

เพียะ!

"มีสติหน่อยสิ! อยากให้การเสียสละของท่านประมุขต้องสูญเปล่า
อย่างนั้นรี!"

แต่คำพูดนั้นกลับเสียดแทงหัวใจของมุนคยูจนเหมือนถูกฉีกเป็นชิ้นๆ
ทั้งสองเพิ่งเผยความในใจให้กันเพียงไม่นานก็เกิดโศกนาฏกรรมที่ทำให้
นางรู้สึกสิ้นหวังเหมือนตกนรกทั้งเป็น

ฟุบ!

"ฮือๆๆ!"

นางลงปิ่นร้องไห้คร่ำครวญบนพื้นอย่างโศกเศร้า ฮอบงเอง
ที่ร้องตะโกนลงไปบนหอคอยอย่างต่อเนื่องก็ตาแดงกำและสะกดกลืนอารมณ์
ไม่อยู่เช่นกัน ไม่มีใครคาดว่าภายในช่วงเวลาสั้นๆ จะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นได้

ยางดันฮวาเองก็กำหัดแน่นจนเลือดไหล แม้จะห้ามไม่ให้สองคนนั้น
กระโดดลงไป แต่เขาก็เสียใจไม่ต่างกัน ที่จริงพวกเขาต้องเป็นฝ่ายปกป้อง
ประมุข แต่ประมุขกลับมาช่วยชีวิตพวกเขาแทน มันจึงเป็นความรู้สึกขื่นขม
จนไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

ทว่ายังไม่ทันที่ความเศร้าโศกจะหายไป

ตึก!

ยางดันฮวาพลันรู้สึกได้ถึงสัญญาณชีพจากฟุ่มไม้จึงหันไปมอง
อย่างตกใจ ใครบางคนกำลังเดินออกมาจากตรงนั้นอย่างสบายใจ เขาคือ
ผู้เฒ่าคาบกล้องยาสูบในโรงเตี๊ยม

"จะ...เจ้า?"

"โฮะๆๆ ได้ผลเกินคาด ไข้ไข้อพวกนั้นเป็นเหยื่อล่อให้พวกเจ้า

มาติดกับ"

ที่แท่นกระเปิดในถ้ำภูผาหินก็เป็นฝีมือของผู้เฒ่า และเขายังดีใจ
อย่างเปิดเผยราวกับบรรลุผลสำเร็จแบบเหนือความคาดหมาย

"หากเจ้านั้นยังอยู่ ข้าคงจะลำบากแน่ๆ อย่างไรก็ตามก็ต้องขอบคุณ
ที่ช่วยทำให้มันตกเหวไป"

"ท่าน!"

มุนคฺยที่กำลังร้องไห้อย่างเศร้าโศกมองผู้เฒ่าด้วยดวงตาแดงก่ำ
เรื่องอื่นนางไม่รู้ แต่นางโกรธมากที่ผู้เฒ่าเห็นการตายของซอนยอนุนเป็น
เรื่องสนุก

"โอ้ เจ้าหนุ่มคนนี้ส่งเสียงร้องอย่างกับสตรี ดื้อดองไม่ใช่เล่น!"

ครีโน!

ผู้เฒ่าพลันระเบิดพลังมหาศาลออกมาทันที

"แต่ดื้อดองเช่นนั้นได้ไม่นานหรอก"

แววตาของยางตันฮวาเต็มไปด้วยความกังวลเมื่อได้ยินคำเตือน
อันเปี่ยมด้วยความอำมหิตของผู้เฒ่า ความต่างของพลังยุทธ์ที่รับรู้จาก
การเผชิญหน้ากันเมื่อคืนทำให้เขารู้ว่าผู้เฒ่าคนนี้ร้ายกาจเหมือนปีศาจ
แค่ไหน

"ข้ามีเรื่องต้องทำอีกเยอะ ขอจัดการให้จบๆ ไปเลยก็แล้วกัน โหะๆ"

เมื่อพูดจบผู้เฒ่าก็สร้างปราณกระบี่จากดรรชนีกระบี่คู่พร้อมยิ้ม
อย่างเจ้าเล่ห์ก่อนพุ่งเข้าไปใส่พวกเขา

ครึ่งชั่วยามต่อมา

ณ ป่าแห่งหนึ่งห่างจากหุบเขากระบี่มรณะประมาณห้าสิบลี้
คนผู้หนึ่งกำลังเดินโซซัดโซเซอยู่ที่นั่น

"แฮก...แฮก..."

ชายที่กำลังหายใจอย่างเหนื่อยหอบผู้นี้คือผู้เฒ่าเจ้าของโรงเตี๊ยม
ที่ก่อนหน้านี้เพิ่งเข้าโจมตีคณะของซอนยอกุน ใบหน้าของเขาซีดมาก
ราวกับขาดใจไปในอย่างหนัก

เฮ้อ ถือว่าโชคยังดี ผิดคาดไปนิด

พอเดินได้สักพักผู้เฒ่าก็เอนหลังพิงต้นไม้ใหญ่ที่สูงที่สุดในป่า เขา
เปิดปรานส์สัมผัสไปยังทิศทางที่ตนผ่านมาเพื่อตรวจสอบ แต่ดูเหมือน
ไม่มีใครไล่ตามมาอีกแล้ว

ถ้าเจ้าคนที่เหมือนสตรีคนนั้นไม่จู่โจมแบบยอมตายถวายชีวิต
ก็คงจัดการพวกมันได้แล้ว

เขายังไม่ลืมสายตาของคนที่นั่นที่วิ่งมาอย่างบ้าเลือดและดวงตาแดงก่ำ
เหมือนสตรีผู้หัวใจแตกสลายเพราะสูญเสียคนรัก แม้เขาจะมีพลังยุทธ์
เหนือกว่าก็ยิ่งถูกชะตกระเด็นในทันทีจนเกิดการต่อสู้สุ่มๆ จากเดิมที่เคย
ตั้งใจปลามากินเหยื่อ แต่สุดท้ายกลับถูกปลารุมจนขาดใจหนัก

หึ ไม่เป็นไร ตอนนี้อยู่แล้วว่ามันคลานออกมาจากถ้ำไหน

นั่นคือจุดประสงค์เดิมตั้งแต่แรก เขาสังเกตมาแล้วทุกถ้ำ แต่ก็ไม่พบ
ทางที่ถูกต้อง มีวิธีเดียวคือต้องลองระเบิดถ้ำใดถ้ำหนึ่ง แล้วก็เป็นไป
ตามที่คิดไว้ ปลามากินเหยื่อจริงๆ

เหลือเวลาคั่นหอร่องรอยของท่านผู้นั้นอีกไม่มาก ขอเข้ารับ
อาการขาดใจไปในก่อน...หืม?

ฟืบ! ฟืบ! ฟืบ!

ขณะเปล็ดเพลินในความสำเร็จอยู่นั้น สัญญาณชีพมากมาย
ก็ปรากฏ แต่กระนั้นผู้เฒ่าก็ยังขยันทึ่ง หนึ่งในสัญญาณชีพเหล่านั้น
ปรากฏตัวตรงหน้าผู้เฒ่าก่อนคุกเข่าและตะโกนเสียงดังฟังชัด

"ข้าหัวหน้าทัพฮึงซอคารวะเจ้าสำนักดาบกระบี่ฮึบ!"

ผู้เฒ่าซึ่งถูกเรียกว่าเจ้าสำนักดาบกระบี่ฮึบมุ่มปาก

บทที่ 52

ไซเคะตาฟาลีซิดแห่งหุบเขากระป๋องระเบิด (1)

ฟู!

ซอนยอฮุนถูกไฟคลอกไปทั่วร่างหลังเปลวเพลิงเข้าปกคลุมจากด้านหลังอย่างจัง ความร้อนจากการระเบิดนั้นสูงมากจนผิวหนังแผ่นหลังของเขาไหม้เกรียม ซอนยอฮุนไม่อาจทนความเจ็บปวดได้จึงร้องออกมา

"อ๊าก!"

แม้จะพยายามเอาชนะความเจ็บปวดและรีบพุ่งออกมาจากถ้ำแล้ว แต่ก็ช้ากว่าแรงระเบิด ร่างของเขาถูกขัดกระเด็นออกมาจากถ้ำแล้วตกลงไปในเหวด้วยสภาพถูกไฟคลอกไปทั้งตัว โดยระหว่างนั้นเขายังได้เห็นสีหน้าที่เศร้าโศกของมุนคยู

อา...

แม้กำลังถูกไฟเผาเผาทั่วร่าง แต่ส่วนที่เจ็บที่สุดของซอนยอฮุนกลับเป็นหัวใจที่เหมือนถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ยามมองเห็นใบหน้าเสียใจของนาง

ซูว!

ขณะที่ตกลงไปข้างล่างอย่างรวดเร็ว ไฟบนร่างของเขาก็ค่อยๆ ดับลง [กำลังฟื้นฟูแผลไฟไหม้จากการถูกระเบิด]

ขณะที่กำลังตก นาโนแมชชีนก็เริ่มรักษาแผลไฟไหม้ทั่วร่างกาย
ของเขา

ซูว!

ผิวหนังที่ไหม้เสียหายรวมไปถึงกล้ามเนื้อเริ่มขยับและฟื้นฟูขึ้นมาใหม่
อย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้ความเจ็บปวดจึงทุเลาลง แต่ปัญหาก็คือเขากำลัง
ตกลงไปในเหวที่ลึกมาก

ลักษณะนี้เลยหรือ

[ความเร็วในการตกเพิ่มมากขึ้น อันตราย! อันตราย!]

เสียงเตือนของนาโนดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากนั้นตัวเลขสีแดง
ก็ปรากฏขึ้นมาตรงหน้าเขาที่กำลังเปิดโหมดความจริงเสมือน พร้อม
แจ้งเตือนถึงอันตรายของการตกลงไปอย่างรวดเร็ว เขาเคยตกจากภูเขาสูง
มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่นั่นก็ไม่สูงเท่าตอนนี้

ขณะร่วงหล่นลงมาอย่างน่ากลัวราวกับถูกดูดเข้าไปในความมืดมิด
ในหัวของซอนยอฮุนก็ไม่สนใจเรื่องการฟื้นฟูร่างกายของนาโนแล้ว เพราะ
ความหวาดกลัวต่อความตายนั้นยิ่งใหญ่กว่า

ข้าจะตายเช่นนี้จริงๆ หรือ

ใครก็ตามที่เผชิญสถานการณ์เช่นนี้ล้วนต้องพบกับความตาย
แทบทั้งสิ้น ความเจ็บปวด ความมืด จุกจบ และความว่างเปล่าชั่ววินาที
เมื่อสิ่งเหล่านั้นครอบงำอารมณ์ความรู้สึก มนุษย์ก็ดำดิ่งสู่หุบเหวแห่ง
ความสิ้นหวัง

ตึกตก! ตึกตก!

[อัตราการเต้นของหัวใจของผู้ใช้งานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว]

เสียงแจ้งเตือนอันตรายของนาโนดังไม่หยุด แต่ซอนยอฮุนไม่ได้ยิน
อะไรเลย ด้วยความเร็วขนาดนี้ต่อให้ใช้ปรมาณูล้าลึกหุ้มกายไว้ ทั้งร่าง
ก็คงแหลกอยู่ดี และอาจตายก่อนที่จะฟื้นฟูตัวเอง

ข้าต้องยอมรับความตายนั้นหรือ

ขณะที่กำลังทำใจยอมรับความจริง

ซูว! พิว!

ลมแรงราวกับพายุหมุนก็พัดหอบร่างของซอนยออุณลอยไปด้านข้าง

"เหวอ!"

ไม่น่าเชื่อว่าร่างของเขาที่ตกลงมาในแนวดิ่งจะเบี่ยงไปด้านข้างตามแรงลมได้ แล้วร่างของซอนยออุณก็กระแทกเข้ากับผาหิน

โครม!

ยังไม่จบเพียงเท่านั้น แรงลมยังพัดร่างของเขาออกไปกระแทกผาฝั่งตรงข้ามอีกรอบ

พิว! โครม!

"อีก!"

ความเจ็บปวดจากการกระแทกทำให้ซอนยออุณมีสติขึ้นมา เขาตำหนิความโง่เขลาของตัวเองที่เกือบยอมจำนนให้ความตายไปแล้ว

จะตายอย่างนี้ไม่ได้!

ยังมีสิ่งที่แย่กว่าความตาย มีอีกมากมายหลายเรื่องที่เขาอยากทำ แต่ก็ยังทำไม่สำเร็จ และเมื่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าหญิงสาวผู้เป็นรักแรกของตนอีกแล้ว สมอที่เคยมีแต่ความกลัวก็ปลดปล่อยขึ้นทันใด

โครม!

ขณะที่ถูกลมพัดไปกระแทกทางนั้นที่ทางโน้นที่ ซอนยออุณก็เห็นอะไรบางอย่าง เมื่อครู่เขามองไม่เห็นเพราะมัวแต่จมดิ่งอยู่ในความกลัว แต่ตอนนี้เขาเห็นชัดเต็มสองตาแล้ว

กระบี่?

ไม่น่าเชื่อว่าตรงนี้ก็มีการบีบอัดอยู่มากมาย แม้จะไม่มากเท่าฝั่งที่สลักอักษรคำว่ากระบี่ก็ตาม

"ฮึะ!"

ในตอนนั้นเองซอนยออุนก็นึกอะไรดีๆ ขึ้นได้ มือของเขาเอื้อมจับบริเวณเอวด้านหลัง

ยังอยู่!

ดาบมังกรขาวที่เหน็บไว้ตรงเอวยังอยู่ดี โชคดีที่เชือกของฝักดาบทนความร้อนได้มันเลยยังห้อยอยู่ที่เอว

ซึ่ง!

ซอนยออุนก้กดดาบมังกรขาวออกมาจากฝักแล้วกุมด้ามดาบแน่น พลังสุดลมหายใจเข้า

อันตรายถึงตายในครั้งนี้นั้นคือการผจญภัย!

ลมยังคงพัดร่างของเขาไปทางโน้นทางนี้และตกลงไปในเหวเรื่อยๆ และขณะที่ลมกำลังพัดพาร่างไปทางผาหิน

"ฮึบ!"

โครม!

ซอนยออุนก้แหงดาบมังกรขาวไปที่ผาหินสุดแรง

แกรก!

ทั้งความเร็วของการตกและความคมของดาบมังกรขาวทำให้ร่างเขาสลัดไถลงมาทั้งที่ดาบยังคงครูดอยู่กับผาหิน

กร๊อบ!

"โอ๊ย!"

ดูเหมือนที่โครงและกระดูกไหล่ขวาจะร้าวหรือหัก ต่อให้กล้ามเนื้อถูกพัฒนาจนเกินขีดจำกัดของมนุษย์ไปมากเพียงใด แต่กระดูกก็ไม่ได้ถูกพัฒนาตาม ซอนยออุนที่พยายามจะเอาชนะการตกด้วยพละกำลังก็ต้องได้รับผลสะท้อนกลับ

แกรก!

"หยุดเสียที! ได้โปรด!"

เมื่อร่างของเขาไถลลงมาเกือบห้าจั่ง ความเร็วก็เริ่มลดและหยุดนิ่งลง
ในไม่ช้า ดาบมังกรขาวครูดลงมาจนเกือบถึงด้านล่างสุดของเหว

"ยะ...หยุดแล้ว"

ในที่สุดก็หยุดได้อย่างเฉียดฉิว เขาเกือบตกลงมาตายแล้ว แต่โชคดีจึง
ผ่านพ้นวิกฤตมาได้ พอมองลงไปข้างล่างก็เห็นว่าก้นเหวอยู่อีกไม่ไกลนัก
แปลบ!

"โอ๊ย!"

[กระตุกไหล่หลุดและร้าว กระตุกซี่โครงซี่ที่สามด้านขวาหัก เริ่ม
ทำการฟื้นฟูส่วนที่เสียหาย]

ทันทีที่นาโนแมชชีนเริ่มซ่อมแซมกระดูกที่หักและร้าว ความเจ็บปวด
ก็ทุเลาลง หลังมองลงไปข้างล่างชอนยออุณก็คิดว่าความสูงระดับนี้
เขาน่าจะกล้าใจใช้วิชาตัวเบากระโดดลงไปได้

ฟุบ!

ทันทีที่อาการบาดเจ็บทุเลาลง เขาก็ดึงดาบมังกรขาวออกจากผา
และร่อนตัวลงมาอย่างนุ่มนวล เมื่อเท้าสัมผัสก้นเหว เขาก็ทรุดตัวลง
บนพื้นที่มีดสนิทและถอนหายใจอย่างโล่งอก เหตุการณ์นี้ทำให้เขา
ตระหนักว่าวรยุทธ์ไม้ไซของวิเศษที่จะช่วยแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง เขาเองก็มี
โอกาสตายได้ทุกเมื่อเช่นกัน ขึ้นอยู่กับว่าจะเจอสถานการณ์อะไร

หลังได้พักหายใจหายคอแล้ว ชอนยออุณก็ลุกขึ้นมา ในเมื่อรอดตาย
มาได้แล้ว เขาก็ต้องกลับขึ้นไปข้างบนให้ได้

นาโน เปิดโหมดกล้องส่องกลางคืน

[เปิดโหมดกล้องส่องกลางคืนให้ดวงตาของผู้ใช้งาน]

เมื่อเสียงนาโนดังขึ้นในหัว รูปร่างตาของชอนยออุณก็ขยับไหว จากนั้น
สายตาที่มองไม่เห็นอะไรเลยก็สว่างไสวขึ้นมาทันที ทำให้เห็นพื้นที่โดยรอบ

ได้อย่างชัดเจน

ฮะ...

ซอนยออุจนถึงกับตาเบิกกว้างเมื่อเห็นทุกอย่างชัดเจน กันเหวที่ดูเหมือน
จะไม่มีอะไรกลับมีกระป๋องมากมายปักอยู่ แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ต่างจากเศษเหล็ก
ที่ขึ้นสนิมเกรอะกรังหลังเจอลมเจอฝนมาเป็นเวลานาน

มองไปทางใดก็มีแต่กระป๋องที่ถูกรัง

แต่เชื่อว่าจะมีเพียงกระป๋องอย่างเดียว เพราะบนพื้นยังมีโครงกระดูก
กระจัดกระจายอยู่เต็มไปหมด ดูเหมือนจะเป็นผู้คนที่ตกลงมาตาย
มีทั้งซากกระดูกเก่าที่ผุสลายไปแล้ว ซากซึ่งเพิ่งตายไม่นานโดยยังเป็น
โครงกระดูกค่อนข้างสมบูรณ์และมีเสื้อผ้าสวมอยู่

ข้าเองก็เกือบจะกลายเป็นเช่นนี้แล้ว ว่าแต่เหตุใดคนพวกนี้
ถึงตกลงมาตายในเหวกันนะ

แม้จะสงสัย แต่ก็ไม่มีทางรู้ หลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ซอนยออุ
ก็ถอดเสื้อผ้าที่ยังพอใช้ได้จากโครงกระดูกเหล่านั้นและหยิบขึ้นมา

ถึงเสื้อผ้าคนตายจะเป็นของอัปมงคล แต่...

เขาไม่มีทางเลือกเพราะเสื้อผ้าที่ใส่อยุ่ในไหไปเกือบครึ่งจนขาดรุ่งริ่ง
และเต็มไปด้วยเขม่าควัน หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าเขาก็เดินไปใกล้ผาหินสูงชัน
เพื่อหาวิธีขึ้นไปข้างบน เขาคิดว่าหน้าผาฝั่งที่มีพื้นผิวขรุขระดีกว่าผาหิน
ที่ทั้งลื่นและลาดชันจนเกือบจะตั้งฉาก

ทว่า...

เฮ้อ...ทางนี้ก็ไม่ได้ต่างกันเลย

ฝั่งผาที่ขรุขระดูน่าจะปีนง่ายกว่าก็จริง แต่ก็ชันไม่แพ้กัน เป็นลักษณะ
หน้าผาที่ไม่อาจปีนขึ้นไปข้างบนได้เลย

นี่คือสาเหตุที่ไม่เคยได้ยินข้อมูลของที่นี่เลยสินะ

พอลองคิดดู ต่อให้ใช้เชือกโรยตัวลงมา แต่หากเจอกระแสน้ำมารบกวน

พายุหมุนแบบเมื่อครู่ อย่างไรก็ตามก็ไม่มีทางควบคุมการแกว่งของเชือกได้
มีวิธีอื่นอีกไหมนะ

ขออนุญาตถอนกวาดตามองและเดินไปรอบๆ เพื่อหาวิธีอื่น ก่อนจะไปหยุดตรงฝั่งผาหิน

"ฮะ?"

ดวงตาของขออนุญาตสนั่นไหว ที่แรกเขาสงสัยว่าตัวเองตาผาดไปหรือไม่ เพราะบนผาหินมีรอยดาบและรอยกระบี่อยู่เต็มไปหมด

เพราะเหตุใดถึงมีร่องรอยการต่อสู้ในที่อย่างนี้

ขออนุญาตไม่อาจเข้าใจเรื่องนี้ได้เลย ตัวเขาดกลงมาที่นี้โดยไม่ได้ตั้งใจ เนื่องจากถูกแรงระเบิดซัด แล้วคนพวกนี้มาต่อสู้กันที่นี่ได้อย่างไร หลังไล่สังเกตร่องรอยการต่อสู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ดวงตาของขออนุญาตก็พลันเบิกกว้าง เพราะรอยดาบและรอยกระบี่เหล่านั้นคุ้นตาเขามาก

"พะ...พลังกระบี่มารสวรรค์?"

รอยกระบี่พวกนี้คล้ายรอยกระบี่ของพลังกระบี่มารสวรรค์เป็นอย่างยิ่ง หากดูโดยรวมแบบไม่ลงลึกในกระบวนท่า มันก็ดูเหมือนรอยกระบี่ที่เกิดจากพลังกระบี่มารสวรรค์มาก

"เอ๊ะ! หรือว่า..."

ขออนุญาตเงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจ เพราะก่อนหน้านี้เขาารู้สึกคุ้นลายมือที่สลักตัวอักษรคำว่ากระบี่บนผาหิน ซึ่งนั่นก็น่าจะเป็นลายมือของปฐมอาจารย์มารสวรรค์

ครั้น!

เมื่อเขาปล่อยปราณมารสวรรค์ไปที่ส้นบั้นข้อมือ มันก็แปรสภาพกลายเป็นกระบี่ดำ จากนั้นเขาก็ดูตัวอักษรที่สลักอยู่บนกระบี่ดำ

'กระบี่มารสวรรค์'

ลักษณะลายมือของคำว่ากระบี่มารสวรรณนั้นราวกับถอดแบบมาจากตัวอักษรขนาดใหญ่ที่สลักคำว่ากระบี่บนผาหิน หากเป็นเช่นนั้นก็แสดงว่าปฐมาจารย์มารสวรรณน่าจะมาประลองกับใครบางคนทีเผลอย่างแน่นอน

เขาคิดว่าเรื่องนี้มีโอกาสเป็นไปได้

ตามบันทึกในพงศาวดารสื่อจี้* ที่อยู่ในเรือนประมุขระนัวในยุคของปฐมาจารย์มารสวรรณผู้เป็นประมุขพรรคคนแรกเคยพิชิตไปจนถึงมณฑลซื่อชวน มณฑลหูเป่ย์ และมณฑลอานฮุย

แต่มีสิ่งอื่นที่ทำให้ขอนยออุณหทัยยิ่งกว่า

รอยดาบนี้มัน...

ไม่ว่าจะมองอย่างไรมันก็คือวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์อย่างแน่นอน แต่ขอนยออุณหทัยไม่เข้าใจเลย

เทพดาบอรหันต์ที่ปรากฏตัวเมื่อห้าร้อยปีก่อนมีบรรพบุรุษด้วยหรือ เรื่องนี้คาดเดาเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ หลังพินิจพิจารณาวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์ ขอนยออุณหทัยค่อนข้างพอใจเอาไว้ไม่อยู่

ฮะ! เพิ่งเคยเห็นเพลงยุทธ์นี้เป็นครั้งแรก

ในบรรดารอยดาบที่เหมือนวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์ มีสองเพลงยุทธ์ที่เขาเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก มันมีอานุภาพน่าหวั่นเกรงยิ่งกว่าหกเพลงยุทธ์ของวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์ที่เขาเคยฝึกเสียอีก ดูเหมือนจะเป็นเพลงยุทธ์ที่เหลือของเทพดาบอรหันต์

เคยคิดว่ามีแค่หกเพลงยุทธ์ แต่ไม่ใช่จริงหรือ

พอได้เห็นวิชาดาบนี้เขาก็อดตกใจไม่ได้ หากไม่นับเพลงยุทธ์สุดท้ายของพลังกระบี่มารสวรรณ มันก็แทบจะอยู่ในระดับเดียวกันเลย

อา! โชคชะตาฟ้าลิขิต

ตอนแรกเขาคิดว่าตัวเองโชคร้ายที่ตกลงมา แต่ตอนนี้เรื่องร้าย

* พงศาวดารสื่อจี้ คือบันทึกประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นสารานุกรมด้านประวัติศาสตร์ 3,000 ปีของจีน

กลับกลายเป็นดี แม้จะไม่รู้ถึงที่มาที่ไป แต่ถือว่าโชคดีเป็นอย่างยิ่ง
ที่ได้เห็นร่องรอยการต่อสู้ของสองสุดยอดฝีมือที่กันแหว่งแห่งนี้ คนอื่น
อาจจะไม่รู้ แต่เราสามารถวิเคราะห์รอยพวกนี้ด้วยนาโนได้

นาโน สแกน

ขออนุญาตสั่งให้นาโนสแกนรอยกระบี่และรอยดาบที่อยู่บนภูผาหิน
[รับทราบ]

ระหว่างที่นาโนสแกนและวิเคราะห์ ขอนยออุณก็เดินตามรอยดาบ
และรอยกระบี่เหล่านั้นไป

"เอ๊ะ?"

เขาพบอะไรบางอย่างที่คาดไม่ถึง มันคือรอยกระบี่ที่ต่างจากเดิม
อย่างสิ้นเชิง รอยกระบี่เหล่านี้ดูยุ่งเหยิงมาก และมีลึกลับยากอยู่ข้างใต้

'เป็นไปได้'

ดูเหมือนจะทำอะไรบางอย่างไม่สำเร็จก็เลยเขียนไว้เช่นนั้น ซึ่งดูจาก
ลายมือแล้วจะต้องเป็นของปฐมาจารย์มารสวรค์อย่างแน่นอน แต่พอ
ลองสังเกตรอยกระบี่ดีๆ เขาก็รู้สึกว่ามันแตกต่างจากรอยกระบี่ที่เกิดจาก
การต่อสู้ที่อยู่บนผาหินข้างๆ รวากับว่าปฐมาจารย์มารสวรค์ได้สลัก
รอยกระบี่เหล่านี้ซ้ำๆ เหมือนรอยเพลงกระบี่ทำลายล้างบนศิลาจารึก
หยกคราม

เหมือนกำลังลองทำอะไรบางอย่าง

เพราะอะไรถึงเขียนว่าเป็นไปไม่ได้

ขอนยออุณคิดว่าแปลกจึงให้นาโนสแกนรอยกระบี่พวกนี้ และ
เมื่อนาโนสแกนเสร็จ ขอนยออุณก็สั่ง

นาโน ช่วยแสดงรอยกระบี่พวกนี้เป็นภาพสามมิติ

[รับทราบ แปลงรอยกระบี่ที่สแกนให้เป็นภาพสามมิติ]

ซ่า!

ทันใดนั้นรอยกระบี่ที่ถูกสแกนอย่างยุ่งเหยิงก็ถูกทำให้เป็นภาพสามมิติ
โดยแสดงเป็นแสงสีขาวบนอากาศผ่านโหมดความจริงเสมือน

ขณะมองดูมันแยกเป็นกระบวนท่ากระบี่มากมายแล้วเปลี่ยนเป็น
เพลงยุทธ์ต่างๆ อยู่那儿

"เหลือ...เชื่อ..."

ซอนยออุนกก็อดตกใจไม่ได้ มันคือวิชากระบี่ที่เสริมกระบวนท่า
เพิ่มเติมเข้าไป ทำให้มนุษย์ก้าวข้ามขีดจำกัดการเคลื่อนไหวโดยไม่เกิด
การฉีกขาดของกล้ามเนื้อเหมือนกับวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์

ซอนยออุนรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณ

หรือพยายามจะเอามาสานกัน? ใช่แล้ว!

รอยกระบี่ที่เขียนว่า 'เป็นไปไม่ได้' คือวิชากระบี่ที่ปฐุมจารย์
มารสวรค์นำเอาความตระหนักรู้ที่ได้หลังจากเห็นวิชาดาบของ
เทพดาบอรหันต์มาผสมผสานกับวิชากระบี่ของตน

บทที่ 52

โชคชะตาฟ้าลิขิตแห่งหุบเขากระบี่มรณะ (2)

คำคืนอันมีดมืด

ณ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งล้อมรอบไปด้วยภูผาหินกลมมนทุกด้าน มันคือสถานที่ลับซึ่งเปิดโล่งจนเห็นท้องฟ้า และไม่อาจมองเห็นถ้าไม่ได้มองจากที่สูง

น่าแปลกที่มีอาคารขนาดใหญ่ตั้งอยู่ที่นี่ หน้าอาคารมีถ้ำยวชามมากมายวางอยู่ในโรงโอสถก็มีสมุนไพรจำนวนมากอัดแน่นอยู่เต็มกล่องโอสถที่เรียงรายเต็มผนัง ใครได้เห็นก็ต้องคิดว่าที่นี่เป็นโรงหมอ

ที่นี่คือแหล่งพำนักของหมอเทวดาซึ่งซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางภูผาหินในหุบเขากระบี่มรณะนั่นเอง

ภายในอาคารหลังหนึ่งที่มีเตียงมากมาย ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งซึ่งมีมวยผมพันกันอย่างยุ่งเหยิงกำลังรักษาตัวอยู่ที่นั่น เขาคือผู้อาวโสสี ยางตันฮวา

เสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดดังออกมาจากปากของยางตันฮวาโดยไม่รู้ตัว

"โอ๊ย!"

"เป็นบุรุษแท้ๆ แค้นก็ทนไม่ได้"

หมับ!

หญิงชราคนหนึ่งจับศีรษะที่สั่นเทาของเธอ นางอายุราวๆ หกสิบปี แต่ร่างกายกลับดูแข็งแรงกว่าคนวัยเดียวกัน อีกทั้งยังมีกล้ามเนื้อแขนที่ใหญ่พอๆ กับโควังฮิล

กึก! กึก!

"โอ้ย..."

สาเหตุที่ยางดันฮวาร็องครวญครางก็เพราะอาการบาดเจ็บ เธอสูญเสียการมองเห็นเพราะถูกปราดนกระบี่ฟันเข้าที่หน้าผากด้านขวา ลากลงมาจนถึงใต้ตา เธอบาดเจ็บขณะต่อสู้กับผู้เฒ่าเจ้าของโรงเตี๊ยมที่มีพลังยุทธ์เหลือร้ายราวกับปีศาจ แม้จะสูญเสียดวงตาไปข้างหนึ่ง แต่เธอก็คิดว่าตัวเองยังโชคดีที่รอดชีวิตมาได้

หากไม่ได้หัวหน้าทัพหนุนช่วยไว้ ข้าคงจะไม่รอดมาจนได้รับการรักษาเช่นนี้

สมแล้วที่เป็นหนึ่งในหกกระบี่ที่ประมุขพรรคเลือกเองกับมือ ปกติแล้วนางนั้นดูไร้เดียงสา แต่ภาพของนางยามโกรธจนเลือดขึ้นหน้ายังคงชัดเจนอยู่ในความทรงจำของเธอ ยอดฝีมือส่วนใหญ่เวลาโกรธมักสติหลุดและวิ่งพล่านอย่างบ้าคลั่ง แต่นางกลับช่วยเขาต่อสู้ได้อย่างน่าตกใจ อีกทั้งยังพุ่งเป้าไปยังจุดอ่อนของผู้เฒ่าคนนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงเอาชีวิตรอดมาได้ จนกระทั่ง 'เขาผู้นั้น' ปรากฏตัวขึ้น

ฝีมือสูงส่งยิ่งนัก บางทีภายในสิบปีข้างหน้าจะมียอดฝีมือหญิงที่มีพลังกล้าแกร่งทัดเทียมกับผู้อาวุโสยอมสูญวาเพิ่มขึ้นมาอีกคนก็ได้

ที่พวกเขารอดชีวิตมาได้ต้องยกความดีความชอบให้มุนคยู ด้วยเหตุนี้ยางดันฮวาจึงยกย่องฝีมือที่โดดเด่นของนางอย่างยิ่ง

แปลบ!

"โอ๊ย!"

ต่อให้อดทนอดกลั้นมากแค่ไหน แต่การเย็บแผลบนใบหน้าก็เป็นเรื่องที่เจ็บปวด ขณะเย็บแผลใกล้เสร็จก็มีเสียงร้องให้ดังมาจากเตียงฝั่งตรงข้าม

"ฮือๆ! ฮือ...นายท่าน"

"ฮือ!...เป็นไปได้อย่างไร..."

คนที่กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นและเอามือทั้งสองข้างปิดหน้าอยู่บนเตียงฝั่งตรงข้ามคือมุนคยู ส่วนสตรีร่างใหญ่ที่โอบกอดและปลอบนางอยู่คือโฮซังฮวาหนึ่งในสมาชิกหกกระปี

ไม่น่าเชื่อว่าคนที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยจะปรากฏตัวในแหล่งพำนักของหมอเทวดาเช่นนี้ ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่แค่โฮซังฮวาที่ยังมีชีวิตรอด

"ฮือ! นายท่าน!"

"..."

บนเตียงข้างๆ มุนคยู ฮอบงที่ใบหน้าขีดเขียนกำลังนอนร้องไห้สะอึกสะอื้นในสภาพมีผ้าพันแผลพันร่างกายท่อนบน ส่วนผู้ที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาคือแพ็กกีที่กำลังเหม่อลอยและพึมพำบางอย่างราวกับถูกกระแทกกระทั้นทางจิตใจอย่างหนัก

"เป็นไปไม่ได้..."

เขาพูดเหมือนเดิมวนไปวนมา พวกเขามีอาการเช่นนี้หลังจากได้รู้ข่าวว่าซอนยออุณถูกแรงระเบิดซัดจนตกลงไปในเหว

"ไหนบอกว่าเป็นพวกเดียวกัน เหตุใดช่างแตกต่างกันเหลือเกิน"

เสียงร้องให้ทำให้เห็นเงาที่ กำลังเย็บแผลบนใบหน้ายางดันฮวานหันไปมองด้านหลัง ซึ่งเหตุผลที่นางพูดออกมาเช่นนี้ก็เพราะฮอบงกับมุนคยูต่างแสดงความรู้สึกออกมาอย่างชัดเจน ต่างจากแพ็กกีหรือโฮซังฮวาที่ไม่ได้พูดอะไรมากมายนัก สำหรับคนไม่รู้จักก็ย่อมมองว่า

เป็นเรื่องแปลก

"นายท่านของพวกเขาเจ้าคงจะเป็นคนดีสินะ พวกเจ้าถึงได้ร้องไห้
น้ำตานองกันอย่างนี้"

"..."

ผู้อาวุโสสี่ยางตันฮวาไม่ได้ตอบรับใดๆ ต่อคำพูดของหญิงชรา
เพราะเขาเองก็ปวดใจไม่แพ้กันเมื่อนึกถึงประมุขพรรคที่จากโลกนี้ไปแล้ว
เขาอยากจะไถ่โทษด้วยชีวิตของตน แต่ตอนนี้ต้องทำภารกิจให้สำเร็จ
เสียก่อน

หลังเย็บแผลเสร็จหญิงชราก็นำสมุนไพรมาทาบริเวณบาดแผล
ที่ถูกเย็บ ระหว่างนั้นยางตันฮวาก็พูดขึ้นอย่างระมัดระวัง

"ท่านหมอเทวดา"

น่าแปลกที่ยางตันฮวาเรียกหญิงชราว่าหมอเทวดา นางมี
ร่างกายกำยำและกล้ามเนื้อมัดๆ ซึ่งย่อมเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก
หมอเทวดาคัมโรซุ ผู้เป็นเจ้าของสถานที่ลับแห่งนี้

หญิงชราเลิกคิ้วขึ้นและถามว่า

"ข้าสั่งให้เจ้าเรียกข้าว่าอย่างไรนะ"

"ท่านผู้เฒ่าคัม..."

หญิงชราต้องมีเหตุผลอะไรบางอย่างถึงไม่ยอมให้คนอื่น
เรียกตัวเองว่าหมอเทวดาและต้องการให้เรียกตัวเองว่าผู้เฒ่ามากกว่า
ซึ่งนางเป็นคนที่มีความลักษณะอย่างยิ่ง ดูจากกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ตอนแรก
ยางตันฮวายังคิดว่านางเคยฝึกวรยุทธ์ แต่กลับไม่ใช่อย่างนั้นเลย

เมื่อเห็นเขาสงสัย นางก็พูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

"หากจะเป็นหมอก็ต้องฝึกความแข็งแกร่งเพื่อรับมือกับการผ่าตัด
อันยาวนาน"

ที่นางพูดก็ถูก แต่ความแข็งแกร่งที่นางมีดูจะเกินคาดไปมากทีเดียว

ยางตันฮวาทามหอมเทวดาที่ถูกเรียกว่าผู้เฒ่าคัมอย่างระมัดระวัง
"อย่างทีกล่าวก่อนหน้านี้ คือพวกเราอยากให้คุณไปช่วย..."

จึก!

"โอ๊ย!"

หอมเทวดาคัมโรฐไม่ได้แค่ทำโอสธ แต่นางยังถ่มนํ้าบริเวณบาดแผล
ของยางตันฮวาอย่างแรง กล้ามเนื้อขนาดใหญ่ของนางยอมมีริ้วแรง
ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ยางตันฮวาจึงต้องหยุดพูดกลางคัน
เพราะถูกความเจ็บปวดเข้าเล่นงาน

"แฮก..."

น่าแปลกที่ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน หอมเทวดาคัมโรฐมักดัดบท
และบ้ายเบี่ยงทุกครั้งที่คุณพยายามจะขอความช่วยเหลือ ระหว่างนั้น
นางก็เหลือบมองไปยังทางเข้าห้องรักษา ตรงนั้นมีนักรบสองคนกำลัง
เฝ้ามองนางอย่างไม่วางใจ หรือจะเรียกว่าเป็นการควบคุมก็ไม่ผิด
นัก

ดูสายตาของพวกนั้นสิ

ผู้อาวุโสสี่ยางตันฮวารู้สึกได้ถึงท่าที่แปลกๆ ของนางจึงหยุด
การขอร้องเอาไว้ก่อน ช่วงแรกที่เข้ามาที่นี่เขารู้สึกขอบคุณอีกฝ่าย
ที่คอยช่วยเหลือเป็นอย่างดี แต่พอผ่านไปสักกระยะเขาก็กลับคิดว่าบรรยากศ
ของที่นี่ดูแปลกอย่างไรชอบกล

พีบ!

หลังทาสมนไพรและพันแผลให้เรียบร้อยแล้ว หอมเทวดาคัมโรฐ
ก็ลุกขึ้นแล้วกำขั้วยางตันฮวาโดยพยายามจะไม่แสดงความรู้สึกใดๆ

"ต้องล้างแผลอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาเจ็ดวันแล้วก็พักผ่อนเยอะๆ
ข้าขอตัวก่อน"

เมื่อพูดจบนางก็เดินออกจากห้องรักษาไปราวกับทำหน้าที่ของตัวเอง

เสร็จแล้ว ส่วนนักรบสองคนที่อยู่หน้าห้องก็เดินตามหลังไปราวกับกำลังคอยคุ้มกันนาง

ทันทีที่หมอเทวดาคัมโรซุออกไป เสียงวายุก็ดังเข้ามาในหุยงตันฮวา

[ผู้อาวุโสอย่างรู้สึกเหมือนกันไซ้ไหมเจ้าคะ]

เมื่อยงตันฮวาหันหน้าไปข้างๆ ก็เห็นสาวงามคิ้วเข้มนั่งทอดกอดอกมองหน้าเธออยู่บนเตียงด้านซ้าย นางคือผู้อาวุโสสองยอนมุฮวา นางเองก็ยังอยู่รอดปลอดภัยเหมือนกองกำลังพิเศษอีกสองคนที่อยู่ที่นี้

ยงตันฮวาเพิ่งเคยเห็นใบหน้าอันอ่อนเยาว์ของยอนมุฮวาเป็นครั้งแรก จึงยังไม่คุ้นเคยเท่าไรนัก เพราะก่อนหน้านี้มันมักถูกซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากากหนึ่ง เขาจึงส่งเสียงวายุตอบกลับด้วยสายตาชัดเจน

[ดูเหมือนจะถูกจับตามองอยู่นะขอรับ...]

แม้นักรบสองคนจะตามหมอเทวดาคัมโรซุออกไปแล้ว แต่เขารู้สึกได้ว่ามีคนอยู่แถวนี้ คนเหล่านั้นกำลังเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของพวกเขาในห้องรักษาโดยไม่ละสายตาแม้แต่ครู่เดียว ดังนั้นพวกเขาจึงพูดคุยผ่านเสียงวายุ

[ผู้อาวุโสมอง เรื่องเป็นมาอย่างไรหรือขอรับ]

พวกเขายังไม่มีโอกาสได้พูดคุยกันเลย เพราะตั้งแต่มาถึงที่นี่ หมอเทวดาก็ทำแผลให้ทันที ยอนมุฮวาถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนตอบคำถามของยงตันฮวา

[พอมาถึงที่นี่ เราก็ตกใจหน้ากับพวกนั้นเลย]

คณะของยอนมุฮวาถูกโจมตีทันทีที่มาถึงหุบเขากระบี่มรณะ อีกฝ่ายไม่ได้มาแค่คนเดียว แต่มีกันหลายคน พวกเขาเป็นนักรบจากสถานที่ลับแห่งนี้ หลังจากโจมตีหนึ่งกระบวน พวกเขาก็ถอยถึงตัวตนที่แท้จริงของพวกยอนมุฮวา แน่หนอนว่านางไม่มีทางเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงเพราะที่นี้เป็นเขตของพรพหุกรรมะ พอพวกนั้นเห็นป้ายหยกสีส้มอมแดงที่มีอักษรคำว่า

'หมอ' ก็เข้าใจว่าพวกนางเป็นกลุ่มคนที่มาพบหมอเทวดา จึงคลายความระแวงระวัง แล้วหันมาแสดงความสนใจแทน

[หลังจากนั้นเจ้าของโรงเตี๊ยมและยอดฝีมืออีกสามคนก็ปรากฏตัวขึ้น]

จู่ๆ การต่อสู้ครั้งใหม่ก็ปะทุเมื่อกลุ่มของผู้เฒ่าปรากฏตัว ซึ่งนอกจากผู้เฒ่าแล้ว พรรคพวกอีกสามคนของเขาก็คือยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ พวกเขาสังหารสมาชิกพรรคมืดและปลิดชีพนักรบสองคนของสถานที่ลับระหว่างที่ยอนมุสวากำลังต่อสู้กับผู้เฒ่าเจ้าของโรงเตี๊ยมอยู่นั้น 'เขาคอนัน' ก็ปรากฏตัว

[กระบี่พิฆาตอยู่ตั้งฮยอนอนจา]

ยางดันฮวาทรงดาเมื่อได้ยินเสียงวายุที่ฟุ้งดูหนักใจของนาง

[ใช่เขาจริงๆ ด้วย]

ไม่มีทางที่ยางดันฮวาจะไม่รู้จักชื่อนั้น นอกจากห้ายอดฝีมือที่ไล่ลือกันว่าแข็งแกร่งที่สุดในยุทธภพจนหวอนแล้ว ยังมีเก้าจอมยุทธ์ที่วากันว่าจะก้าวขึ้นมาเป็นห้ายอดฝีมือรุ่นต่อไปต่อจากพวกเขา ซึ่งชาวยุทธภพเรียกขานคนเหล่านี้ว่าเก้าผู้ยิ่งใหญ่ และหนึ่งในนั้นก็มีการ์บพิฆาตอยู่ตั้งฮยอนอนจารวมอยู่ด้วย นอกจากจะเป็นผู้อาวุโสแห่งสำนักอยู่ตั้งแล้ว เขายังเป็นยอดฝีมือที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในยุทธภพอีกด้วย

[เขาช่วยขับไล่ผู้เฒ่าชั่วคราวคนนั้นให้พ้นไป เราถึงเข้ามาอยู่ที่นี้ได้ แต่...ก็อย่างที่เห็น เรายังโน้มน้าวหมอเทวดาไม่ได้เลย]

เช่นเดียวกับผู้อาวุโสสี่ยางดันฮวา พวกนางเองก็ขอร้องแล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นผล แม้จะมีป้ายหยกสีส้มอมแดง แต่ด้วยเหตุผลบางประการ หมอเทวดาก็ได้แต่ปฏิเสธและบอกเพียงว่ารักษายาก ยอนมุสวาคาดเดาว่าสาเหตุน่าจะมาจากกระบี่พิฆาตอยู่ตั้งฮยอนอนจาที่กำลังปกป้องสถานที่แห่งนี้

เพราะอะไรกันนะ

ดูจากท่าทีของหมอเทวดาแล้วน่าจะมีอะไรปิดบังซ่อนอยู่
อย่างแน่นอน แต่ปัญหาในตอนนี้คือกระบี่พิฆาตอยู่ตั้ง

[โชคดีที่เขายังไม่รู้ว่าเราเป็นใคร]

คาดไม่ถึงเลยว่ากระบี่พิฆาตอยู่ตั้งหยอนอุณจาจะอยู่ที่นี้ แต่เรื่อง
น่าสงสัยอีกอย่างหนึ่งก็คือนอกจากหยอนอุณจาแล้ว นักพรตอื่นๆ ที่นั่น
ดูไม่เหมือนนักพรตสำนักอยู่ตั้งเลยสักคน ยอนมุฮวาทอนหายใจอย่างแรง
แล้วส่งเสียงวายุไป

[จะได้อีกนานสักเท่าไรกัน]

ระดับหยอนอุณจาไม่มีทางไม่สงสัยว่าพวกเขาคือใคร คณะของ
พวกเขามียอดฝีมือระดับแปดภาพที่ถูกจัดให้อยู่ในอันดับต้นๆ ของยุทธภพ
ถึงสองคน อย่างไรก็ตามก็ต้องถูกขุดคุ้ยว่ามาจากไหนหรือสังกัดใด

[หรือไม่ก็รู้อยู่แล้ว แต่ต้องการใช้ประโยชน์จากเรา]

ยอนมุฮวามองไปยังจุดที่เหมือนจะมีคนซ่อนอยู่และส่งเสียงวายุ
อย่างแผ่วเบาบางอย่าง

ขณะเดียวกัน ภายในอาคารอีกหลังหนึ่งภายในอาณาเขตแห่งนี้
ผู้เฒ่าเคราขาวในชุดที่ดูน่าเกรงขามกำลังพูดคุยกับคนกลุ่มหนึ่ง
พวกเขาคือนักพรตสำนักอยู่ตั้งที่อยู่ในโรงเตี๊ยมเมื่อคืนนี้

มุจินจาซึ่งมีตำแหน่งสูงสุดในกลุ่มนักพรตกล่าวว่า

"ขาดการติดต่อไปนานเลยนะขอรับ ท่านหยอน"

"อืม จะทำอะไรได้ละ ในเมื่อไอพวกนั้นล้อมหุบเขากระบี่มรณะ
เอาไว้เช่นนั้น"

นักพรตเคราขาวของสำนักอยู่ตั้งผู้นี้คือกระบี่พิฆาตอยู่ตั้งหยอนอุณจา
เขาอธิบายเหตุผลที่ขาดการติดต่อกับสำนักอยู่ตั้งเป็นเวลานานถึงหนึ่งเดือน
ให้พวกมุจินจาฟัง

แน่นอนว่าสาเหตุย่อมเกี่ยวกับผู้เฒ่าที่ปลอมตัวเป็นเจ้าของโรงเตี๊ยม เพราะงูๆ คนพวกนั้นก็โผล่ออกมาค้นหาสถานที่ลับแห่งนี้ซึ่งซ่อนอยู่ในหุบเขากระป๋องมรณะ จึงทำให้ติดต่อกันไม่ได้ซะดวงนั้น

"ท่านฮยอน เราย้ายที่ไปยังตระกูลเซกัลหรือสำนักอยู่ตึกดีกว่าหรือไม่ขอรับ ในเมื่อตำรับเกือบจะเสร็จสมบูรณ์แล้ว เรายังจำเป็นต้องอยู่ในที่พักของหมอเทวดาอีกหรือ"

"ยุ่งกับนางมากเกินไปไม่เป็นผลดี เราต้องทำตามวิถีทางที่เหมาะสมเพื่อกลุ่มฟ้าคราม"

"ขออภัยขอรับ"

"ไม่เป็นไรหรอก อย่างที่เจ้ากล่าวนั่นละ หมอเทวดาทำตำรับเกือบเสร็จแล้ว เอาไว้พวกนั้นเริ่มบุกเข้ามาแล้วค่อยย้ายก็ได้"

เขาเลือกจะอยู่ที่นั่นต่ออีกหน่อยแม้หลายสิ่งหลายอย่างจะถูกเปิดเผยแล้ว เพราะอย่างไรที่นี้ก็มีกำนันติดตั้งค่ายกลและกำแพงหยกครามเอาไว้ตรงทางเข้า การจะฝ่าเข้ามาอย่างไรก็ต้องใช้เวลาพอสมควร

แต่มุจินจายังมีข้อสงสัยอีกอย่างหนึ่ง

"อ้อ ท่านฮยอน เหตุใดท่านถึงช่วยคนพวกนั้นหรือขอรับ ไม่ว่าจะมีมองอย่างไรคนพวกนั้นก็น่าจะเป็นคนของพรรคมารหรือไม่ก็พรรคอธรรมนะขอรับ"

คนพวกนั้นที่ว่าก็คือคณะของซอนยออุณนั่นเอง มุจินจาทกใจเมื่อได้ยินฮยอนอุณจาบอกว่าในกลุ่มของพวกเขา มียอดฝีมือระดับแปดสภาพอยู่ถึงสองคน ซึ่งระดับแปดสภาพถือเป็นยอดฝีมือที่ถูกจัดให้อยู่ในอันดับต้นๆ ของยุทธภพ

"เห็นด้วยกับที่ท่านมุพุดนะขอรับ"

แม้ตอนนั้นซอนยออุณจะสวมหน้ากากกนก แต่พวกนักพรตสำนักอยู่ตึกก็สงสัยคณะของเขาอยู่ดี ในยุทธภพจวงหยวนอันกว้างใหญ่มียอดฝีมือ

ซ่อนตัวอยู่มากมายก็จริง แต่การมียอดฝีมือระดับแปรรสภาพถึงสองคนในกลุ่มเดียวกันก็มีความเป็นไปได้มากที่พวกเขาจะเป็นหนึ่งในสามชั่วอำนาจของยุทธภพ

เนื่องจากพวกเขารู้จักคนของพรรครธรรมะเป็นอย่างดี คณะของซอนยออุณจึงไม่มีทางเป็นอื่นไปได้นอกจากพรรคมารหรือพรรคธรรม

"ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขากำลังตามหาหมอเทวดาอยู่ไม่ใช่หรือครับ"

"ใช้ศัตรูปราบศัตรู..."

ใช้ศัตรูปราบศัตรูหมายถึงการให้ศัตรูฆ่ากันเอง

"อ้อ! จะใช้พวกนั้นหรือครับ"

"ใช่แล้ว เราจะใช้พวกนั้นเป็นเหยื่อล่อพวกมัน ส่วนเราก็พาหมอเทวดากลับไปเขาคู่ต่ง เข้าใจหรือไม่"

"หยวนสื่อเทียนจุน...หยวนสื่อเทียนจุน...ช่างฉลาดหลักแหลมยิ่งนักครับ"

เมื่อรู้จุดประสงค์ที่แท้จริง มูจินจากรู้สึกชื่นชมความฉลาดหลักแหลมของฮยอนอุณา เพราะมูจินจาคิดว่าคณะของซอนยออุณนั้นอันตรายพอๆ กับกลุ่มคนภายนอกที่กำลังเฟื่องเสียงสถานที่แห่งนี้

ต่อให้เป็นพรรคมารที่ปัจจุบันเป็นพันธมิตรกับพวกตนอยู่ก็ตาม

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/41exBd4>